

Arrest

nr. 307 183 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 29 maart 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Op 3 augustus 2023 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Tarakhel, gelegen in het district Qarghayi, in de provincie Laghman. U bent tot de tiende graad naar school gegaan in Qarghayi. Daarnaast ging u gedurende vijf jaar naar de madrassa.

U ondervond problemen met de taliban omwille van uw vaders werk. Uw vader werkte gedurende dertien jaar bij het Afghaans Nationaal leger (ANA). Hij behoorde tot een bataljon te Helmand en spioneerde voor de

Afghaanse overheid en de Amerikanen. Vijf maanden voor uw vertrek viel de taliban uw familie lastig. De eerste keer vroegen zij uw familie om water en voedsel en wilden ze tonen dat ze geen kwaad deden. Tijdens een tweede bezoek kwam de taliban 's nachts langs om te vragen naar uw vader. Jullie zeiden dat uw vader niet aanwezig was en dat jullie niet wisten waar hij was. U, uw broer en zus werden hierbij geslagen. Nadien verlieten ze uw huis. Tijdens een derde bezoek, op 5 aqrab 1400 (komt overeen met 27 oktober 2021) ontving uw familie een dreigbrief waarbij de taliban dreigde u te zullen vermoorden wanneer uw vader zich niet bij hen zou presenteren. Vervolgens vielen ze op een dag uw huis binnen. Ze vroegen opnieuw naar uw vader en sloegen daarbij uw moeder. Jullie zeiden dat uw vader er niet was. U probeerde uw moeder te beschermen en liep daarbij richting de talib die uw moeder sloeg, met de bedoeling haar te beschermen. De man was echter gewapend en stak u daarbij met een mes in uw hand en buik. Nadien verloor u het bewustzijn. Uw maternale oom is van Nangarhar tot Laghman gereden en heeft u naar het ziekenhuis Sehat Ama gebracht voor verzorging. Hier ben u ongeveer vijf dagen gebleven. Uw familie verhuisde ondertussen naar het huis van uw maternale oom in Cheyk Nawri, in Nahia in de provincie Nangarhar. Na uw herstel hebt u het land op aanraden van uw moeder en maternale oom verlaten.

U verliet Afghanistan en verklaarde ongeveer zes maanden onderweg te zijn geweest naar België. U diende op 29 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw vaders job bij het leger.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, twee badges van uw vaders job bij het leger, twee foto's van uw vader op zijn job, een dreigbrief van de taliban en een foto van uw gewonde hand en voet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op [...] juli 2005 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) dd. 29/03/2022, p. 1) en verklaarde zichzelf aldus zestien jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 5 april 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p.4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en bovendien aan deze leeftijd vasthoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Vervolgens wordt opgemerkt dat in Bulgarije en Oostenrijk eveneens internationale bescherming aanvraag. Daarenboven gaf u in Oostenrijk een andere naam en leeftijd op, namelijk W. N. geboren op [...] /01/2006 (Informatiedocument Oostenrijk dd. 16/05/2022). Initieel ontkent u dat u in andere landen een andere naam opgaf. Geconfronteerd met de informatie in uw dossier geeft u uiteindelijk toe dat u dit deed omdat men u er anders onder dwang zou houden (CGVS, p. 3).

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er het verder verloop van de procedure af te wachten, u daar andere persoonsgegevens opgaf en u daarover tijdens uw gehoor bij het CGVS liegt, getuigt van gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Vervolgens verklaart u problemen te ondervinden die gelinkt zijn aan de job van uw vader als soldaat bij het ANA (CGVS, p. 7). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of

_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023> blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het ANA behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader voor de machtsovername in Afghanistan gezocht werd door de taliban omwille van zijn job en na de machtsovername vermist geraakte. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Allereerst zijn uw verklaringen over uw vaders job vaag en ontoereikend, wat sterk doet twijfelen aan de zagezegde beroepsactiviteiten van uw vader. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker gezien dat werk aan de basis zou liggen van uw vlucht. Uw verklaringen bleven echter aan de oppervlakte. Zo verklaarde u dat uw vader gestationeerd was in het district Gereshk te Helmand, waar hij ook verbleef tijdens de uitoefening van zijn job (CGVS, p. 6). Over de basis in Gereshk en zijn exacte taken daar kan u echter niets vertellen (CGVS, p. 8). Verder dan de ligging van zijn werk, gaf uw vader naar eigen zeggen niet veel informatie over zijn job. U argumenteert op het moment van uitoefening van zijn job nog zeer jong te zijn geweest; u moest zich van uw vader bezighouden met uw studies. U beweert voorts dat uw vader in "het bataljon van intelligentie" zat. Gevraagd om daar meer over te vertellen, verklaart u niet meer dan dat uw vader moest spioneren (CGVS, p. 8). Wederom wordt er u gevraagd wat dat inhoudt, maar beweert u dat uw vader die "met Amerika werkte", niet zoveel zei over zijn job omwille van uw jonge leeftijd. Wanneer u gevraagd wordt voor wie hij precies moest spioneren of wat er van hem verwacht werd, komt u wederom niet verder dan de verklaring dat hij spioneerde in zijn bataljon. Het CGVS vraagt zich nogmaals als of er nog andere zaken van hem verwacht werden, u verklaart van niet (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u op geen enkel moment specifiekere informatie geeft over uw vaders functie, en u daarbij steeds algemeen blijft stellen dat hij spionnenwerk deed, lijkt daardoor een blote bewering die niet zonder meer kan overtuigen. Eveneens zeer merkwaardig is dat u geen informatie hebt over uw vaders rang; wederom herhaalt u dat u enkel wist dat hij daarbij moest spioneren (CGVS, p. 8). Concrete informatie over uw vaders overste en collega's hebt u evenmin (CGVS, p. 15). Uw vader gaf u nochtans het nummer van zijn collega E., die jullie konden contacteren wanneer hij zelf onbereikbaar was. Wie E. juist is, weet u niet, u zegt dat hij met uw vader werkte maar kan de professionele relatie tussen E. en uw vader niet verder duiden (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat de zoon van iemand die het ANA maar liefst dertien jaar lang zou hebben gediend, zo weinig kan vertellen over dergelijke zaken.

Nadien wordt er gevraagd naar informatie over gevechten waaraan uw vader deelnam, wanneer u plots beweert dat hij uw moeder vertelde over een gevecht in de basis tussen de taliban en de overheid. Een gruwelijk gevecht, waarbij er personen nadien geen handen of hoofd meer hadden, en waarbij er van sommige mensen de keel langs achter werd overgesneden (CGVS, p. 15). Dat was het enige verhaal dat hij ooit had verteld. Daarbij is het toch bijzonder dat uw vader uw familie niet van basisinformatie over zijn job informeerde, maar daarbij wel een dergelijk gruwelijk gevecht zou bespreken. Bovendien kan worden verwacht dat iemand die het leger dertien jaar diende, wel vaker betrokken geraakt bij incidenten en daarover vertelt. Als verklaring voor uw beperkte kennis over het werk van uw vader verwees u steeds opnieuw naar uw destijds jonge leeftijd (CGVS, p. 7, 8, 9, 15). Gezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd (supra), en uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was toen u uw land van herkomst verliet, biedt die argumentatie geenszins een verklaring voor de hiaten in uw kennis over uw vaders job. Daarenboven verklaart u zelf problemen te hebben ondervonden omwille van uw vaders job als overheidsmedewerker en spion. In dat geval mag toch verwacht worden dat u daarover iets meer zou kunnen vertellen, quod non. Het CGVS kan dan ook maar moeilijk aannemen dat uw vader inderdaad voor het ANA actief zou zijn geweest.

Verder verklaarde u dat uw vader bij de val van provincie Helmand vermist raakte. -Daar er, gezien uw vage en ontoereikende verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan uw vaders job, geldt dat logischerwijs ook voor de feiten die daar het gevolg van zijn. Door het afleggen van ontoereikende verklaringen over de job, toont u de problematische situatie waarin uw vader zich volgens u zou bevinden niet aan.

Ook wat betreft uw eigen problemen overtuigen uw verklaringen niet. U zou persoonlijk problemen hebben ondervonden als gevolg van uw vaders job. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot het ANA behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Hoe dan ook wordt de job van uw vader reeds betwijfeld, waardoor dat automatisch ook geldt voor bedreigingen die daar volgens u verband mee houden. U haalt bovendien geen geloofwaardige elementen aan betreffende uw persoonlijke vervolging. Uw verklaringen over de feiten zijn weinig concreet en bovendien incoherent.

U beweerde dat de taliban uw familie lastig viel en bedreigde omwille van uw vaders job. Tijdens het eerste bezoek, vijf maanden voor uw vertrek, vroegen ze uw familie voedsel en eten (CGVS, p. 18). Hetgeen de taliban overigens deed bij meerdere mensen (CGVS, p. 10). Tijdens deze bezoeken wordt er echter met geen woord gerept over uw vaders job bij het ANA. Vervolgens beweert u dat de taliban kwam wanneer ze maar wilden. Zo zouden ze in totaal ongeveer vijf, zes of zeven keer langsgesproken zijn om naar uw vader te vragen (CGVS, p. 12). Dat het u onduidelijk is of ze nu vijf of zeven keer zouden zijn gekomen, toont opnieuw aan hoe weinig doorleefd uw verklaringen zijn. Dat de taliban bleef langskomen zonder hun werkwijze aan te passen, terwijl zij uw vader daar op geen enkel bezoek hadden kunnen treffen, lijkt ook nog eens bijzonder contraproductief. Na enkele bezoeken zouden zij immers lang door hebben dat uw vader daar nooit aanwezig was, alsook dat uw familie daarover weinig informatie gaf door te liegen en te stellen dat u niet wist waar hij was (CGVS, p. 12). Temeer u zelf aangeeft dat de taliban blijkbaar hadden achterhaald dat uw vader werkzaam was voor het leger, en zij dus moeten hebben geweten dat de kans dat zij uw vader thuis zouden aantreffen bijzonder klein was. Dat de taliban hun handelswijze dan niet zou aanpassen, is weinig aannemelijk.

Tijdens een derde bezoek zouden ze vervolgens de dreigbrief met datum 5/8/1400 (komt overeen met 27 oktober 2021) gebracht hebben (CGVS, p. 17), een brief waarvan u nooit eerder het bestaan hebt vermeld (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Gezien het belang van die brief lijkt het vreemd dat u die informatie in uw eerdere interviews weglief. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u die informatie nooit weglief en dat u hieraan geen schuld heeft, maar dat de DVZ ambtenaar die info wellicht niet opschreef (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat de DVZ ambtenaar moedwillig dit cruciale element zou weglaten, kan moeilijk serieus genomen worden. Verder blijken uw verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop jullie die brief zouden hebben ontvangen allesbehalve coherent. Immers verklaarde u op het CGVS nog in het land te zijn geweest toen de brief, met datum 27 oktober 2021, werd gebracht (CGVS, p. 13). Eerder verklaarde u evenwel Afghanistan op 15 augustus 2021 reeds verlaten te hebben (CGVS, p. 5). Die vertrekdatum is niet alleen tegenstrijdig met de datum die op de brief staat vermeld, maar ook met de informatie die u eerder gaf bij de DVZ, namelijk dat u Afghanistan verliet vijftien dagen na de machtsovernname (DVZ verklaringen, vraag 33, p. 12). U werd met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd. Toch herhaalt u dat u de brief ontving op de datum die erop vermeld staat, alsook dat u vertrok op 15 augustus 2021. Dat u een en ander geenszins in de tijd kan situeren, is zeer merkwaardig.

Na ontvangst van de brief zou de taliban u nog overvallen hebben tijdens een nieuw huisbezoek, waarbij u met een mes in uw hand en buik gestoken werd. Vijf dagen later zou u dan Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 19). Op de DVZ meende u nog dat die inval ongeveer drie maanden voor uw vertrek plaatsvond (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dat u er niet in lijkt te slagen om de bezoeken in de tijd te plaatsen, is merkwaardig. Wat er ook van zij, de timing van deze bezoeken en van uw vertrek gaat de logica volledig voorbij. Hierdoor worden uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden.

Vervolgens bent u na het laatste bezoek, waarbij u ernstig gewond raakte, vijf dagen in het ziekenhuis beland (CGVS, p. 12). Uw familie verhuisde ondertussen naar uw maternale oom in Cheyk Nawri. Vlak na uw verblijf in het ziekenhuis zou u alleszins het land verlaten hebben (CGVS, p. 19). Na uw vertrek kwam de taliban nog drie tot vier keer langs, waarbij ze om u en uw vader kwamen vragen. Uw vader hadden zij daar echter al maanden niet kunnen vinden en wat betreft uw afwezigheid had uw familie duidelijk gezegd dat u het land had verlaten (CGVS, p. 21).

Het is zeer merkwaardig dat ook hier de taliban herhaaldelijk blijft langskomen, tegen beter weten in en zelfs nadat duidelijk werd dat u en uw vader daar al lang niet meer waren.

Dat de taliban toch naar uw vader blijft vragen, zou bovendien betekenen dat zij alvast weinig te maken hebben met zijn zogezegde vermissing.

Voorts gevraagd naar meer informatie over die drie of vier bezoeken, blijft u overigens opnieuw zeer vaag. U stelt dat de bezoeken in de periode van uw zes maanden durende reis plaatsvonden. De taliban vroeg daarbij ook naar waar u was, maar concreter kan u daarover niet zijn. Mochten u en uw familie daadwerkelijk worden gevisieerd door de taliban, dan zou u meer moeite hebben gedaan om hier meer informatie over te verkrijgen en zou u daar ongetwijfeld doorleefd over kunnen verhalen. U stelt vervolgens dat u onderweg zo hard geslagen werd dat dit tot op heden effecten heeft op uw hoofd en lichaam (CGVS, p. 21). Van die zogezegde effecten van het geweld op uw reisweg en de impact daarvan op uw verklaringen, legt u alleszins geen medische documentatie voor, waardoor het CGVS moeilijk over de impact daarvan op uw verklaringen kan oordelen. Dat u bovendien het geweld op de reisweg pas aanhaalt op een moment dat er u om concrete informatie over enkele bezoeken wordt gevraagd, overtuigt hoegenaamd niet.

Het CGVS vraagt zich tot slot nog af waarom de focus van de taliban uiteindelijk naar u is verschoven. U beweert daarbij dat u als oudste zoon en voogd van de familie gezocht werd en dat nu uw broer en zus ook in de problemen zijn (CGVS, p. 21). Echter na de vier bezoeken zou uw maternale oom de taliban gesmeekt hebben om uw familie gerust te laten, waardoor de bezoeken uiteindelijk ook gestopt zijn (CGVS, p. 22). Dat

er na uw vertrek geen verdere problemen zijn ontstaan voor uw broer, die met zijn ondertussen zestienjarige leeftijd de oudste aanwezige zoon is, maakt uw verklaringen verder ongeloofwaardig.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De hierboven nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. In zoverre uw taskara uw bedrieglijk bevonden leeftijd dient te bevestigen en uw band moet aantonen met de militair (volgens u uw vader) waarvan u eveneens de taskara neerlegt, dient te worden opgemerkt dat dit een onbetrouwbaar document betreft. De taskara van de persoon die uw vader zou zijn herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Hiermee wordt niet aangetoond dat de houder van deze taskara daadwerkelijk uw vader is. De documenten (badge en bankkaart) en foto's die u voorlegt met betrekking tot de werkzaamheden van de persoon waarvan u heeft beweert dat het uw vader is, slagen er niet in om bovenstaande uiteenzetting in positieve zin om te buigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Wat tot slot betreft de foto's van uw verwondingen, merkt het CGVS op dat deze niet aantonen in welke context u deze opliep, laat staan dat u hiermee bewijst dat de taliban hiervoor verantwoordelijk moeten worden gehouden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in het district Qarghayi in de provincie Laghman alsook in het district Nahia

in de Provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Overwegende dat verzoeker een eerste middel neemt van de schending van artikel 1er, sectie A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming evenals artikel 3 van het EVRM.

Overwegend dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geweigerd heeft aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, evenals het statuut van subsidiaire bescherming met als reden dat er enige incoherenties en/of tegenstrijdigheden zouden bestaan, die zijn verklaringen zouden aantasten. Dat het dus passend voorkomt deze verschillende verwijten te analyseren

1) leeftijd van verzoeker

Overwegende dat tegenpartij van mening is dat verzoeker bij zijn aankomst in België niet de waarheid gezegd heeft wat zijn leeftijd betreft, aangezien dat hij bij de DVZ heeft verklaard dat hij op [...] juli 2005 was geboren en 16 jaar oud was, terwijl zijn leeftijd volgens een medisch onderzoek hoger zou liggen.

Dat verzoeker echter verklaard heeft, dat het niet zijn bedoeling was te liegen en dat hij altijd de waarheid over zijn geboortedatum heeft gezegd. Dat hij bovendien zijn taskara neergelegd heeft, element waarop verzoeker zich altijd had gebaseerd heeft om zijn leeftijd te schatten.

Dat er dus dan ook geen reden is om te beschouwen dat verzoeker informatie voor de tegenpartij heeft willen verbergen.

2} Asielverzoeken in BULGARIJE en OOSTENRIJK

Overwegend dat tegenpartij ook erop wijst dat verzoeker in Oostenrijk en Bulgarije om internationale bescherming heeft gevraagd. Zij bemerkt dat verzoeker in Oostenrijk een andere naam en een andere leeftijd gegeven heeft.

Dat verzoeker inderdaad toegeeft dat hij niet zijn echte identiteit heeft opgegeven omdat het niet zijn bedoeling was daar te blijven. Dat hij inderdaad slechts een heel korte période (2 weken in Oostenrijk en een maand in Bulgarije) verbleef en dat gedurende deze korte période, hij in een centrum opgesloten werd. Dat het voor verzoeker slechts transitlanden waren.

Dat hij bovendien geen vrijwillige stappen heeft ondernomen om een asielverzoek in te dienen, maar dat de autoriteiten van deze landen van mening waren dat het asielverzoek ingediend werd, omdat zijn vingerafdrukken bij een controle waren genomen. Dat het om deze reden is dat verzoeker bang was zijn echte identiteit te geven uit vrees in Oostenrijk te moeten blijven.

Dat ment moet opmerken dat hij in BELGIË nooit een valse identiteit heeft opgegeven en dat hij volledig heeft voldaan aan zijn verplichting om met de Belgische autoriteiten samen te werken.

3) Het -werk van de vader van verzoeker

Overwegende dat verzoeker uitgelegd heeft dat hij een terugkeer naar Afghanistan vreesde vanwege het werk van zijn vader als ANA-soldaat. Dat de wederpartij echter van mening is dat de verklaringen met betrekking tot het werk van zijn vader vaag en ontoereikend zijn, waardoor tegenpartij een sterke twijfel heeft over de beroepsactiviteiten van zijn vader.

Dat verzoeker uitgelegd heeft dat hij zoveel mogelijk informatie aan tegenpartij gegeven heeft.

Dat door het feit dat zijn vader 13 jaar voor ANA gewerkt heeft, mag tegenpartij niet zoveel informatie verlangen als in de bestreden beslissing aangeven. Dat men daarbij rekening moet houden met de jonge leeftijd van verzoeker toen zijn vader voor het ANA werkte.

Dat de kinderen in AFGHANISTAN, in het algemeen, nooit betrokken zijn bij de beroepsactiviteiten van hun ouders, en nog minder bij die van hun vader. Dat verzoeker ook nog uitlegt dat zijn vader vaak afwezig was vanwege zijn werk en dat wanneer hij aanwezig was, zelden over zijn werk sprak.

Dat wat zijn rang betreft, legt verzoeker uit dat hij gewoon soldaat was en geen bepaalde rang had.

Dat hij ook geen informatie over zijn collega's heeft, aangezien hij deze nooit ontmoet heeft.

Dat maar alleen één keer was een collega in het ouderlijk huis gekomen is maar dat hij hem niet mocht benaderen.

Dat zijn vader hem desondanks het nummer van een van zijn collega's heeft gegeven, betekent niets anders dan dat het feit dat hij wel bewust was dat zijn beroep problemen voor zijn gezin kon opleveren en dat hij voorzorgsmaatregelen wilde nemen. Dat dit absoluut niet betekent dat verzoeker een vriend van deze collega was. Dat hij desondanks gaat proberen meer precieze informatie daarover van zijn moeder te krijgen.

4) De gevechten waaraan zijn vader heeft deelgenomen

Overwegende dat tegenpartij ook aan verzoeker verwijt dat hij niet veel informatie heeft over de gevechten waaraan zijn vader heeft deelgenomen. Dat zij nochtans noteert dat hij aan zijn moeder over een gevecht, in de basis, tussen de Taliban en de regering gesproken heeft, een verschrikkelijk gevecht waarbij er mensen waren die geen handen of hoofd meer hadden.

Dat tegenpartij verbaasd is dat de vader van verzoeker niet veel informatie over zijn werk heeft gegeven, maar wel over zo'n vreselijke gevecht. Dat verzoeker corrigeert: het was niet zijn vader die aan zijn familie over dit gevecht gesproken heeft, maar zijn moeder aan hem, om hem ervan te overtuigen zijn studies verder te zetten, en niet dezelfde weg als zijn vader volgen.

Dat op die manier wilde de moeder van verzoeker hem duidelijk maken dat zijn vader gevaarlijke dingen deed en dat zij niet wilde dat verzoeker zich bij het ANA aansloot.

Dat het bovendien pas enkele maanden voor zijn vertrek dat hij op de hoogte van deze zaak gebracht werd, toen hij steeds meer bedreigd werd.

5) De persoonlijke problemen van verzoeker

Dat tegenpartij er niet van overtuigd is, dat verzoeker persoonlijke problemen heeft. Dat hoewel tegenpartij erkend heeft dat familieleden van personen die tot het ANA hadden behoord, vervolgd konden worden, verwerpt tegenpartij deze bedreigingen in het hoofd van verzoeker met als reden dat hij er niet in geslaagd was het beroep van zijn vader geloofwaardig te maken.

Dat zij bovendien van mening is dat de verklaringen van verzoeker ter zake weinig concreet en zelfs onsamenhangend zijn. Dat in de eerste plaats tegenpartij verbaasd is dat hij niet meer precies heeft kunnen zeggen, hoeveel keren de Taliban bij hen thuis zijn gekomen. Dat inderdaad verzoeker van vijf of zeven keer gesproken heeft. Dat verzoeker kon zich het exacte aantal niet herinneren, vooral omdat hij toen nog erg jong was.

Dat deze onmogelijkheid de gebeurtenissen in chronologische volgorde te plaatsen, laat echter niet toe aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren. Dat ten tweede, tegenpartij vreemd vindt dat de Taliban bleven komen zonder hun modus operandi aan te passen, hoewel zij bij geen van hun bezoeken de vader van verzoeker hebben kunnen ontmoeten.

Dat verzoeker uitlegt uit dat dit de traditionele werkwijze van de Taliban was. Dat zijn bij het eerste bezoek controleren en het huis van binnen bekijken. Dat daarna de bezoeken dienen om een druk op de familieleden uit te oefenen zodat de vader van de verzoeker met zijn werk zou stoppen.

Dat zelfs indien als de vader van verzoeker afwezig was of niet gevonden kon worden, konden de Taliban de zoon van de aanvrager aanvallen, wat ook daadwerkelijk gebeurde.

6) De dreigbrief

Overwegende dat verzoeker uitgelegd heeft dat de Taliban, bij een van hun bezoeken een dreigbrief hebben afgegeven.

Dat tegenpartij zich verbaast heeft over het feit dat verzoeker nooit eerder over het bestaan van deze brief heeft gesproken. Dat dit argument niet duidelijk is : wil tegenpartij over het verhoor bij de DVZ spreken, of over de verhoren die plaatsgevonden hebben in het kader van de asielaanvraag die in Oostenrijk ingediend werd ?

Dat als het over Oostenrijk gaat, is het niet verbazend dat verzoeker dit niet vermeldde, aangezien het niet zijn bedoeling was in Oostenrijk te blijven. Dat wat de DVZ betreft, is dit argument irrelevant in die zin dat het algemeen geweten is, dat het verhoor bij de DVZ slechts een eenvoudige samenvatting is van de problemen die asielzoekers ondervonden hebben.

Dat, nog steeds met betrekking tot deze dreigbrief, tegenpartij spreekt van een incoherentie betreffende het tijdstip waarop hij deze brief heeft ontvangen. Dat inderdaad tegenpartij opmerkt dat verzoeker bij het CGVS gezegd heeft dat hij nog in het land was, toen de brief werd bezorgd.

Dat nochtans de brief gedateerd is van 27 oktober 2021.

Dat verzoeker inderdaad de datum van de brief niet gecontroleerd heeft, maar het is zeker dat de brief tijdens het derde bezoek van de Taliban afgegeven werd. Dat bij dit derde bezoek, verzoeker wel degelijk in het land aanwezig was. Dat hij deze fout, in een brief die door derden geschreven werd, niet kan verklaren.

Dat hij niet daarvan verantwoordelijk kan worden gehouden.

Overwegende dat verzoeker, na ontvangst van deze brief verklaard heeft dat de Taliban bij hem thuis waren gekomen en hem in de hand en in de buik gestoken hadden.

Dat verzoeker uitgelegd heeft dat hij 5 dagen later Afghanistan verlaten heeft. Dat bij de DVZ verzoeker gezegd heeft dat hij dacht dat de inval ongeveer 3 maanden voor zijn vertrek plaatsvond.

Dat dit werkelijk een overschrijffout is van zijn verklaringen bij de DVZ.

Dat de verklaringen over de datum van ontvangst van deze brief in ieder geval consistent en samenhangend zijn bij het verhoor op het Commissariaat-Generaal. Dat nog eens, tegenpartij na het laatste bezoek opnieuw verbaasd is over het feit dat de Taliban niet van gedragwijze veranderd waren en bleven de familie van verzoeker ondervragen over zijn vader, hoewel zowel hij als verzoeker afwezig waren. Dat verzoeker uitlegde dat de daaropvolgende bezoeken alleen betrekking hadden op de verzoeker en niet op zijn vader en dat ze niet naar hem vroegen.

Dat in het algemeen, tegenpartij aan verzoeker verwijt dat hij niet in staat was het precieze moment van de bezoeken van de Taliban aan te duiden.

Dat verzoeker nochtans uitgelegd heeft dat hij tijdens zijn reis een zware slag op het hoofd had gekregen en dat dit onvermijdelijk zijn concentratie- en herinneringsvermogen had aangetast.

Dat er binnenkort een medisch attest zal worden neergelegd.

7) De huidige situatie

Overwegende dat tegenpartij zich afvraagt waarom de Taliban zich uiteindelijk op de verzoeker hebben geconcentreerd.

Dat dit echter logisch lijkt : daar verzoeker de oudste zoon is, wanneer de eerste persoon die zij zoeken, namelijk zijn vader, niet kunnen vinden, is het niet verbazend dat zij achter de tweede van het gezin aan zouden gaan.

Dat bovendien tegenpartij van mening is, dat de vrees van verzoeker niet actueel is, daar er zich, na zijn vertrek geen problemen hadden voorgedaan, namelijk ten aanzien van zijn broer, die inmiddels 16 jaar oud is.

Dat verzoeker echter nooit beweerd heeft dat er geen problemen waren.

Dat er nog steeds bedreigingen zijn.

Dat zijn zus niet naar buiten gaat, zelfs niet om naar school te gaan.

Dat zijn broer ook bang is en het huis ook niet verlaat.

Dat de angst dat de Taliban hen de schuld zouden geven nog steeds heel aanwezig is.

8) De vlucht van verzoeker

Overwegende dat, volgens tegenpartij, de mensen die terugkeren uit het buitenland of het Westen geen bijzonder gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren. Dat volgens tegenpartij, verzoeker heeft niet kunnen aantonen dat hij door de Taliban zodanig negatief werd of zou worden beschouwd dat hij zou worden vervolgd. Dat verzoeker nochtans daaraan herinnert dat hij al sinds vele jaren in Europa verblijft. Dat sinds zijn aankomst in België, hij het Frans leert en als timmerman werkt.

Dat verzoeker zich het recht voorbehoudt later documenten neer te leggen om zijn verwestering te bewijzen. Dat de inspanningen van verzoeker om zich te integreren merkwaaardig zijn en zouden waarschijnlijk heel slecht in zijn land beschouwd worden, in geval van terugkeer."

2.3.2. De verwerende partij legt op 22 maart 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf ;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.3. Op 7 november 2023 dient verzoeker met een aanvullende nota een medisch attest in waarin melding wordt gemaakt van geheugenproblemen ten gevolge van slagen op het hoofd.

2.3.4. Met een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer:

- schrijven VDAB van 14 juli 2023;
- competentierapport IBO voor de opleiding werkplaats schrijnwerker;
- betaaloverzichten IBO;
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde datum.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden

hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Algemene geloofwaardigheid:
 - o verzoeker gaf onjuiste informatie over zijn leeftijd, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt;
 - o verzoeker heeft in meerdere Europese landen asiel aangevraagd, waaronder Bulgarije en Oostenrijk, en heeft daarbij verschillende persoonsgegevens gebruikt. Dit gedrag is niet in overeenstemming met iemand die dringend bescherming zoekt.
- Verzoeker kon geen gedetailleerde informatie verstrekken over werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaans Nationaal Leger (ANA), wat twijfel wekt over diens beroepsactiviteiten.
- Inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in de verklaringen:
 - o Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over belangrijke data en gebeurtenissen, waaronder de datum van vertrek uit Afghanistan en de ontvangst van een dreigbrief.
- Verzoeker kon geen overtuigend bewijs of gedetailleerde informatie verstrekken over persoonlijke bedreigingen of aanvallen door de taliban, waardoor zijn verhaal als ongeloofwaardig wordt beschouwd.
- De voorgelegde documenten, waaronder dreigbrieven van de taliban en werkgerelateerde documenten van de vader, worden door het CGVS als onvoldoende beschouwd om de claims te ondersteunen, mede vanwege de algemene bewijskracht van Afghaanse documenten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet de bedoeling had te liegen over zijn leeftijd, merkt de Raad op dat uit de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie d.d. 5 april 2022, genomen op grond van artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet), volgt dat verzoekers leeftijd werd bijgesteld van [...] juli 2005 naar [...] januari 2003. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft ingediend of dat deze beslissing door de Raad van State werd vernietigd. Derhalve wordt de beslissing van de dienst Voogdij geacht overeen te stemmen met de wet. Verzoeker verklaarde 16 jaar oud te zijn op het ogenblik van het medisch onderzoek, daar waar uit het medisch onderzoek werd besloten dat verzoeker 20,8 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Aldus blijkt dat het niet gaat om kleine discrepantie. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 48/6, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet geldt het ontbreken van juiste gegevens over essentiële elementen met betrekking tot de identiteit, verzoekersleeftijd toe behoort, een negatieve indicatie met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker. Dit sluit echter niet uit dat het verzoek om internationale bescherming van zijn geheel moet worden onderzocht.

Ook wat betreft het opgeven van een andere identiteit in Oostenrijk en in Bulgarije, merkt de Raad op dat terecht werd vastgesteld dat het niet meewerken aan de procedure in deze landen en door te reizen naar andere landen zonder de beschermingsprocedure af te wachten, afbreuk doet aan de urgentie van de ingeroepen nood aan bescherming. Verzoekers betoog doet daar geen afbreuk aan.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker geen gedetailleerde informatie kon geven over de functie van zijn vader in het Afghaanse leger, merkt de Raad op dat verzoekers vader dertien jaar in het leger heeft gediend. Ten tijde van verzoekers vertrek, was de verzoeker ongeveer achttien jaar oud. Dat verzoekers vader in het Afghaanse leger zat, vormt het kernelement dat tot verzoekers vlucht uit Afghanistan heeft geleid. Er kan in deze context redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft van de functie van zijn vader in het leger. Verzoeker kwam niet verder dan te verklaren dat hij gestationeerd was in het district Gereshk te Helmand, maar kon de exacte locatie niet noemen. Ook kende hij de rang en eenheid van zijn vader niet en kon hij geen collega's of leidinggevenden noemen. Verzoeker kwam niet verder dan dat zijn vader voor het "*bataljon intelligente*" werkte en dat hij "*spioneerde*", zonder verder in staat te zijn enige duiding te geven. Ook kon hij over de verklaarde spionage, meermaals daarom gevraagd, op geen enkele wijze toelichten wat voor taken dit inhield. Daarmee contrasteert dan weer dat verzoeker wel het nummer had van zijn vaders collega E., die zij konden contacteren wanneer hij zelf onbereikbaar was. Verzoeker wist echter niet wie E. juist is. De vaststelling dat verzoeker, daargelaten enkele algemeenheden, op geen enkele wijze toelichting

kon verschaffen over de functie van zijn vader, wat de kern vormt van het verzoek om bescherming, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Met betrekking tot de informatie over de gevechten waaraan zijn vader heeft deelgenomen voert verzoeker aan dat hij dit enkel heeft gehoord van zijn moeder, zodat hij er niet veel informatie over heeft. Zijn moeder overtuigde hem om zijn studies verder te zetten zodat hij niet met oorlogssituaties in aanraking zou komen. Verzoekers verklaring dat zijn moeder hem dit slechts vertelde om hem weg te houden van de oorlog, neemt niet weg dat dit element sterk contrasteert met het totale gebrek aan kennis over de het werk van zijn vader. De Raad acht het dan ook weinig waarschijnlijk dat zijn moeder hem dan wel zou hebben verteld over de gruwelijke details in een gevecht dat zijn vader meemaakte, terwijl verzoeker volledig in het ongewisse zou zijn gelaten over de meest elementaire elementen van zijn vaders werk. De Raad sluit zich ook aan bij het motief dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers vader gedurende zijn dienst van dertien jaar nooit betrokken zou zijn geraakt bij andere incidenten of hier niets over zou hebben verteld.

Met betrekking tot de persoonlijke elementen aan, stelt de bestreden beslissing terecht dat in bepaalde gevallen familieleden ANA-personeelsleden door de taliban vervolgd worden, bijvoorbeeld wanneer ze op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn waarom ze wraak willen nemen.

De advocaat benadrukt dat de verzoeker daadwerkelijk persoonlijke problemen en bedreigingen van de Taliban heeft ervaren, ongeacht de twijfels over het beroep van zijn vader. Hiermee weerlegt verzoeker echter niet dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader werkelijk bij het leger was, zodat de vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden zijn, evenmin aannemelijk zijn.

Wat betreft de huisbezoeken door de taliban, blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij dit niet enkel bij verzoekers familie, maar dat zij ook andere families lastig vielen om eten te vragen. Hierbij spraken ze overigens niet over verzoekers vader. Verzoeker verklaart niet te weten hoe vaak zij langskwamen en dat hij te jong was. Opnieuw merkt de Raad op dat verzoeker niet zo jong was dat hij dit zich niet zou herinneren. Bovendien gaat het ook om een van de essentiële elementen van zijn vlucht en is het weinig waarschijnlijk dat hij niet over de gebeurtenissen zou hebben gereflecteerd of gecommuniceerd met zijn familie. Verzoeker weerlegt met zijn betoog ook niet dat het weinig waarschijnlijk is dat, eens de taliban hadden begrepen dat zij verzoekers vader bij hem thuis niet zouden vinden, hun methode niet aanpasten.

Dat verzoeker de dreigbrief niet vermeldde wijst verzoeker aan het beknopte karakter van het gehoor op de DVZ. De Raad merkt echter op dat verzoeker deze brief zelf ontvangen heeft. De Raad acht het zeer onwaarschijnlijk dat de ambtenaar op de DVZ dit niet zou hebben genoteerd. Verzoekers huidige verklaring dat hij geen tijd had om dit te vertellen is evenmin aanvaardbaar, aangezien het op een cruciale gebeurtenis gaat in verzoekers vluchtrelaas. Ook weerlegt verzoeker niet de tegenstrijdigheid dat hij de brief op 27 oktober 2021 zou hebben ontvangen, terwijl hij verklaarde Afghanistan te hebben verlaten op 15 augustus 2021. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dan weer Afghanistan te hebben verlaten vijftien dagen na de machtsovername. De verklaring dat de opsteller van de brief zich van datum zou hebben vergist is weinig aannemelijk en wijzigt niet dat verzoeker wisselende data opgaf over zijn vertrek uit Afghanistan.

Dat de taliban vijf dagen voor verzoekers vertrek nog een keer langskwamen, waarbij ze verzoeker een messteek in de hand en in de buik gaven, is dan weer strijdig met zijn verklaring op de DVZ dat dit incident drie maanden voor zijn vertrek plaatsvond. Ook hier acht de Raad de verklaring dat het om een schrijffout zou gaan, weinig aannemelijk.

Verzoeker was ook zeer vaag over de daarna opvolgende bezoeken, die ook weinig coherent zijn met de vaststelling dat verzoeker en zijn vader reeds geruime tijd vertrokken waren. Verzoeker betwist ook niet dat het weinig logisch is dat de taliban zijn vader actief zouden zoeken, terwijl hij door hun toedoen vermist zou zijn.

Waar de bestreden beslissing motiveert dat na een tussenkomst van de maternale oom de bezoeken door de taliban gestopt zijn, betoogt verzoeker dat er nog steeds problemen zijn. Dit blijkt echter niet uit verzoekers verklaringen, waarin verzoeker duidelijk stelde dat de bezoeken gestopt zijn, zodat actueel niemand meer gevisieerd wordt. Er blijkt dan ook niet uit verzoekers verklaringen waarom hij als oudste zoon door de taliban gevisieerd zou worden.

Wanneer, zoals *in casu*, geen materiële bewijzen van de beweerde vervolgingsfeiten kunnen worden voorgelegd, kan overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, het voordeel van de twijfel worden toegekend indien de verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval.

Na afweging van de verschillende elementen in verzoekers relaas, is de Raad van oordeel dat de inconsistenties, onlogische of weinig aannemelijke elementen in het relaas, ertoe leidt dat de algemene

geloofwaardigheid niet vaststaat. Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn verklaarde aanvaringen met de taliban.

2.4.3. Verzoeker verwijst vervolgens naar een vrees voor vervolging door de taliban omdat hij door hen dreigt te worden gepercipieerd als “*verwesterd*”. Op grond van de verschillende informatiebronnen in het administratief dossier, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden

verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

De Raad stelt vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota's noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker is een 21-jarige man die Afghanistan heeft verlaten in augustus 2021. Hij was op dat ogenblik achttien jaar oud. Verzoeker spreekt Pashtoe, is Soennitisch moslim en ging naar de madrassa. Het enkele gegeven dat hij sinds twee jaar in België verblijft, zich inspant om zich te integreren, opleidingen heeft gevolgd en thans werkt leidt er niet toe dat hij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zijn sociale contacten, en het feit dat hij werk heeft, toont hij geenszins

aan dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Er kan niet redelijk betwist worden dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

2.4.4. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist en wordt bovendien bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 22 maart 2024 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT